

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

**Glendon
Swarthout**
**Binecuvântați
animalele
și copiii**

Traducere din engleză de
ZOE MANOLESCU

HUMANITAS
fiction

Redactori: Luana Schidu, Ștefania Nalbant
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Cristina Jelescu
DTP: Florina Vasiliu, Veronica Dinu

Tipărit la Livco Design

GLENDON SWARTHOUT
BLESS THE BEASTS AND CHILDREN
Copyright © 1970 by Glendon Swarthout
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2025,
pentru prezenta versiune în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SWARTHOUT, GLENDON
Binecuvântați animalele și copiii / Glendon Swarthout;
trad. din engleză de Zoe Manolescu. – București: Humanitas Fiction, 2025
ISBN 978-606-097-532-8
I. Manolescu, Zoe (trad.)
821.111

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723/684 194

*Lui Miles,
care a fost acolo și mi-a povestit*

Dar unde-i băiatul
La oi ce am pus?
Păi, lângă-o căpiță,
Doarme dus.
Ei, haide, trezește-l.
Eu nu pot, zău,
Că dacă îl scol,
O să plângă rău.

Locurile acelea erau bântuite de vânturi puternice. Mereu li se auzea vâjâitul. Canionul răgușise de atâta curent. Vântul se înălța și trecea printre pini, apoi era cuprins între stânci. Pini din acest loc erau neobișnuți. Când vântul amuțea, înghițit de o văgăună a canionului, și în urma sa nu mai rămânea nici o adiere, copacii tot nu se linișteau. Fremătaseră în bătaia vântului, iar acum parcă suspinau după el. Erau mârniți. Păreau să jelească amintirea vântului.

Cotton visa.

În zori, cei șase erau în așteptare, prinși într-un fel de țarc de stâlpi groși și scânduri; stăteau îngheșiți unul în altul, nu pentru că le-ar fi fost frică, ci pentru că, neobișnuți să fie închiși, erau agitați și, simțindu-se aproape, puteau să se miroasă mai bine. Se adulmecau unul pe altul. Cu nările dilatate, trăgeau în piept mirosul fierbinte, animalic care le trăda tulburarea.

Apoi apărură bărbații călare. Se deschise o poartă. Oamenii au strigat la ei, și ei au încercat să iasă bu-luc, deodată, dar poarta a fost trântită după primii trei; Teft, Shecker și Lally 1 trecuseră. Ceilalți așteptau. Curând văzduhul a fost spintecat de focuri de armă. Detunăturile îi îngroziră pe ceilalți trei. Se învârteau în cerc, îndoind scândurile țarcului și frecându-se de stâlpi, fără frică, dar mai agitați acum, pentru că le suna în urechi ceva ce nu puteau desluși. În liniștea ce urmă, rămaseră din nou în așteptare.

Călăreții reveniră la țarc. Poarta s-a deschis și ultimii trei, Cotton, Goodenow și Lally 2, au fost lăsați să iasă de pe un drum îngrădit cu sârmă. Era plăcut să ieși din țarc, să fi liber în minunăția dimineații. Dar când se opriră să bea dintr-o baltă, călăreții îi mână înaintea, fluturându-și pălăriile și strigând.

Ajunși în câmp deschis, se opriră. În fața lor, la o sută de pași depărtare, era un șir de mașini, iar în fața acestora, un șir de oameni. Cei eliberați mai înainte, Teft, Shecker și Lally 1, nu se zăreau nicăieri. Aceasta îi nedumerea, așa cum îi nedumeri și bubuitura urmată de căderea lui Goodenow; mai întâi în genunchi, apoi îndoindu-și picioarele din spate și, în cele din urmă, greoi pe o parte. Nu se mișca. Cotton și Lally 2 adulmecau mirosul nou și ciudat care emana acum din trupul celui căzut.

La următoarea împușcătură, Lally 2 sări în sus și căzu pe pământ cu picioarele țepene, iar în urma altor bubuituri îi zvâcni capul și se răsturnă; ochii îi

deveniră sticloși, picioarele i se strângeau și i se întindeau convulsiv, în timp ce din gură și din nas îi țâșni ceva de un roșu aprins. Cotton adulmecă sângele. Cunoștea mirosul acesta.

Se năpusti înainte cu toată viteza, gonind într-o parte, dar fu întors din drum de mașini; se repezi în altă parte, dar îl încolțiră călăreții. Gâfâind, încercă o altă scăpare: se năpusti cu capul în gardul de sârmă, dar căzu neputincios pe picioarele dinapoi. Sări din nou în picioare, înnebunit de obstacolul de oțel care trebuia să cedeze în fața lui.

Turbat de mânie, se opri. Stătea, puternic, privind fix la șirul de oameni; se concentrează asupra gurii unei carabine, ochii îi alunecară de-a lungul țevii spre fața unei femei care ședea pe prelată, țintindu-l. Femeia trase. O recunoscuse. Recunoașterea fulgerătoare îi zgudui inima chiar în clipa când glonțul îi sfărâma creierul. Era chipul mamei lui.

Cotton se trezi țipând.

Sudoarea i se prelingea pe frunte, pe palme și pe coapse. I se făcu silă de el însuși. A avea cincisprezece ani, era cel mai mare, prea mare ca să mai viseze urât.

Se uită la ceas. Era unsprezece și cinci. Dormise mai puțin de o jumătate de oră. Ridicându-se într-un cot, își verifică din obișnuință efectivul. Goode-now, Teft, Shecker, Lally 1 – dar unde era fratele lui? Atunci își aminti: Lally 2 își mutase perna și sacul de dormit sub pat când sunase stingerea. În cel de-al șaptelea pat sforăia Wheaties, instructorul lor,

de care oricum nu le păsa nici unuia dintre ei. Toți prezenți și numărați, să trăiți.

Cotton salută și se întinse pe spate, ascultând vuietul jalnic al vântului prin pinii de afară și murmurul tranzistoarelor din interiorul barăcii. Așa dormeau ceilalți cinci, cu radiourile, ca niște căței care nu mai scheaună și adorm dacă le pui un ceas alături, să le fie ca bătaia unei inimi. Când se suna stingerea, ei se strecurau în sacii de dormit și își băgau radiourile minuscule sub braț, după ce le potriveau pe postul Prescott cu melodii country și western, sau pe postul Phoenix cu muzică soul. La început, întinericul se umplea de accentul nazal al lamentărilor după iubirea pierdută și după cai morți, sau de incoerența electronică cu „draga mea” și de blues-uri, dar în timp ce băieții se întorceau de pe o parte pe alta în somn, iar radiourile alunecau tot mai jos în sacii de dormit, muzica devenea neclară și se pierdea până când nu mai era muzică, ci o simplă prezență lângă picioarele lor. Le țineau companie Eddy Arnold și Aretha Franklin. Radiourile murmurau în noapte, iar ei nu se mai simțeau singuri.

Diminețile și serile erau momentele cele mai grele. Dimineața nu aveau nici un chef să părăsească siguranța sacului de dormit. Goodenow gema, Teft se scărpină, Shecker și frații Lally tândăleau la îmbrăcat, de parcă realitatea de dincolo de pereții barăcii i-ar fi pândit ghemuită, cu colții ascuțiți și

ghearele scoase. Seara se temeau de venirea întunericului și, odată cu el, de emigrarea în țara visurilor, de alungarea conștientă în necunoscut a eului conștient. Amânau cât puteau mai mult ora culcării. Teft se ducea la closet. Shecker vorbea. Goodenow citea romane și reviste la lumina lanternei. Lally 1 dădea de-a azvârlita cu lucrurile. Mai beau câte o gură de apă din gamelele atârinate la capul patului. Shecker mânca bomboane. Goodenow scotocea colțurile întunecate după stafii, folosind lanterna în locul degetelor. Pe pereții goi, ca de peșteră, ai barăcii, Lally 2 proiecta hieroglife de lumină, mesaje indescifrabile către ziua de mâine. Când în somn eu mă cufund, / De-ar ține bateriile mult. Serile li se păreau mai plăcute acum decât la început. Cotton era mândru de asta. Dar mai era încă destul de rău, iar în seara asta o încurcaseră. Fusesse cea mai nenorocită seară din toată vara.

Se întorseseră după-amiază târziu, după ce înnoptaseră sub cerul liber în Pădurea Împietrită. După ce s-au spălat, s-au dus să mănânce în baraca de haleală, înghițind cu noduri. Îndată ce au ieșit din nou afară, Goodenow a vomitat în fața tuturor. A umplut locul de murdărie. *Goodenow făcea pipi în pat. Fusesse dat afară din două barăci din cauza asta. Locurile în barăci nu se stabileau dinainte. Băieții se culcau unde voiau la început, sau unde puteau, întâmplător sau din intuiție, sau de nevoie. În câteva zile, după teoria taberei, fiecare trebuia să-și găsească*

grupul, casa lui, departe de casa părintească, să-și stabilească nivelul de realizare, căci legitățile temperamentale și spiritul de competiție urmau să-i separe inevitabil pe cei neadaptabili de cei normali, pe cei destinați să fie învinși de învingători. Lasă-i în pace, și cei treizeci și șase de puștani se vor împărți în mod firesc în șase echipe, fiecare grup cu baraca și instructorul său. Dar chiar și la paisprezece ani, Goodenow încă se mai scăpa în pat. Era nătăfleț și stângaci în toate, atât că știa să facă centuri și cordeluțe indiene din mărgele. Îi mai era și dor de acasă, plânsese mult, iar atunci când, a doua zi dimineață, fusese alungat din cea de-a doua baracă, și-a pus slipul, s-a dus la bazin, de fapt un mic lac artificial, a intrat până la gât în apă și a stat așa smiorcăindu-se, cu gândul să se înece. Nici instructorii și nici ceilalți băieți din tabără nu l-au luat în serios. Când i-au zis să se bage cu capul la fund și să rezolve treaba, el a răcnit că apa e prea rece. Spectatorii se tăvăleau de râs. Când l-au întrebat de ce nu se sinucide în sacul de dormit, care oricum era mai ud decât bazinul, și în mod sigur mai călduros, el o luă pleoscăind prin apă, dispărând printre canoe. Rămase în apă până când, după-amiaza, Cotton îl convinse să iasă din bazin, chemându-l să vină în baraca lui. Acolo, l-a asigurat, nimeni n-o să râdă de el, iar dacă vreunul ar face-o, el, Cotton, o să-l bată până l-or lua dracii. Cum și-au petrecut seara după ce Goodenow a vomitat, Cotton nu-și mai putea aduce aminte, doar că fusese o seară mai altfel decât toate celelalte